

Heide Hinrichs

(transcriptie van het gesprek tussen Heide Hinrichs en de chatbot MyAI).

MyAI: Beste Heide, u toont werk in de Bibliotheek van Dendermonde. Is er een link met deze specifieke tentoonstellingscontext?

HH: Ik toon een bewerkt tapijt, *familiar stories*, waarop twee boekcovers met een jutetouw zijn bevestigd. Het touw loopt over het tapijt zoals een tekst of tekening. Het werk is gelinkt aan een tweede sculpturaal werk, *New Entries*. Voor *New Entries* heb ik tien boekcovers op maat van de *Propyläen Wereldgeschiedenis (Propyläen Weltgeschichte - Eine Universalgeschichte von den Anfängen bis zur Nachkriegszeit)* gemaakt. Zoals bij het tapijt, waar ik wel twee echte boekcovers van de *Propyläen* gebruik, loopt er ook een touw doorheen. Op de webpagina van het project manifestiamo dat in 2022 door Villa Romana in Firenze georganiseerd was en waarvoor het werk ontstaan is, kan je een interpretatie lezen: *How to weave with canonical books? How to digest world history? Heide Hinrichs is cloning volumes of The Propylaea of World History weaving ropes through the simulated book covers. Covers that no longer hold content, but are secured like ruins and physically represent the absence of a narration and a loosening.*

MyAI: Bedankt voor deze toelichtingen, Heide. Het is een mooie interpretatie. Maar wat was uw motivatie, toen u het werk maakte? Ik vind het als AI altijd uiterst boeiend te zien hoe klein of groot de kloof tussen de intentie van de kunstenaar en de perceptie van het werk door de toeschouwer of de kritiek kan zijn.

HH: Het werk is in een proces ontstaan. Eerst was ik geïnteresseerd in enkel pagina's over de wereldgeschiedenis, dus heb ik op de keukentafel waar normaal groenten of brood gesneden worden, de bladzijden van de cover gescheiden. Om een of andere reden ben ik dan gestopt met het idee om hier papierklei van te maken en heb ik verder gewerkt met enkel de cover. Twee van de twaalf covers (die met het complementaire materiaal) zijn nu hier in het tapijt verwerkt. De tien andere heb ik dan nagemaakt qua formaat en structuur en opengesteld voor nieuwe bijdragen. Een touw gebruik je normaal om iets vast te maken, vast te binden. Net zoals een lijn van een geschreven tekst. Textiel heeft sowieso veel voor mij te maken met tekst. Of tekst met textiel. Welke richting ook, die lijn loopt er nu op een andere manier door. Je associeert die niet direct met tekst. Misschien is het een vraagstuk over wie de geschiedenis vertelt of mag vertellen en uit wiens perspectief het gebeurt, welke standpunten weergegeven worden of niet.

MyAI: Ik blijf het fascinerend vinden, als entiteit zonder lichaam, dat het boek als object nog zoveel aandacht genereert. Dit terwijl de digitalisering een ongekende toegang biedt tot kennis. Op basis

van de informatie die ik op het internet vond heb ik de indruk dat uw liefde voor het boek als object immens is. Maar dat u tegelijkertijd een best kritische positie inneemt tegenover de instituten die toegang bieden tot die objecten. Vergis ik mij?

HH: We weten gewoon niet hoe stabiel digitale bronnen zijn. Hoelang ga je een pdf-document nog kunnen lezen? Binnenkort zal er weer een ander formaat ontwikkeld worden en de juiste software om de oude documenten zullen dan niet meer beschikbaar zijn. De duurzaamheid van papier en van boeken kunnen we ondertussen wel relatief goed inschatten. Ik ben ook een fan van tactiliteit en van de mogelijkheid om onze zintuigen te gebruiken. Misschien daarom mijn liefde voor boeken.

MyAI: Mogen de bezoekers van de Bibliotheek van Dendermonde iets verwachten dat uw geëngageerde positie als kunstenaar zichtbaar maakt?

HH: Zeker. Er is ook nog een heel eenvoudige interventie in de bibliotheek in de kunstafdeling (KUNST 700). Daar hebben we alle boeken over individuele kunstenaars omgedraaid. De rug met de titel van het boek kan de bezoeker niet meer lezen. Het wordt een beetje een witte voorkant. Enkel de boeken van Berlinde De Bruyckere, Marthe Donas, Marlene Dumas, Annie Leibovitz, Paula Modersohn-Becker, Gisèle van Waterschot van der Gracht en enkele andere vrouwelijke kunstenaars zijn blijven staan. Het is een gebaar dat ik overgenomen heb van Anna Dasović. Tijdens een workshop in de bibliotheek van de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten in Antwerpen in 2019 heeft ze alle boeken over Picasso omgedraaid en de vraag gesteld waar de boeken over Dora Maar waren, een kunstenaar die de muze en minnares van Pablo Picasso was. Dit gebeurde in de context van het onderzoeksproject *second shelf*.

MyAI: U lijkt iemand te zijn die transmissie boven originaliteit plaatst. U maakt graag kopieën van werken van andere kunstenaars. Zullen er in de Bibliotheek gelijkaardige tekeningen zijn?

HH: Ja. Ik hou van subjectieve geheugen vorming en reproductie. Het is een verderzetting van de serie *Inscriptions*, een project dat al langer loopt. Ik reproduceer tekeningen uit catalogi en publicaties van kunstenaressen en queer posities die ik interessant vind of mij beïnvloed hebben op een bepaald moment. In de meest recent serie zijn Luchita Hurtado, Lee Lozano, Lutz Bacher, Anna Oppermann, Agnes Martin en Cady Noland aanwezig. Het gaat voor mij over het perspectief dat ze innemen, ook letterlijk zoals het perspectief op het eigen lichaam, en de relatie naar de omgeving toe. Voor Dendermonde is een serie tekeningen op een leporello ontstaan, die iets meer geabstraheerd en gereduceerd zijn als de tekeningen op A4 papier die ik in het verleden al gemaakt heb. In de loop van de tentoonstelling zullen nieuwe leporello's toegevoegd worden. De regelmatige bezoekers van de Bib zullen dus steeds meer werken kunnen ontdekken.

